

ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ... ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ

της αγάπης σου. Θέλω να φωνάξω μ' όλη μου τη δύναμι: **Χριστέ μου, Ιησού μου, σ' ευχαριστώ.**

*

Ιησού μου, Λυτρωτή μου, στο όνομά σου βρίσκω και καταφύγιο. Το έχω σαν ένα παντόδυνα όνομα, που το ευλαβθίνεται οι φυσικές δυνάμεις και το τρέμουν οι δάμιονες.

Το σκεύος της εκλογής σου, ο απόστολος Παύλος, με τη θεόπνευστη γραφίδα του μας έχει πληροφορήσει ότι ο Πατέρας ο ουράνιος σου εχάρισε «το υπέρ παν όνομα, ίνα εν τω ονόμαι της Ιησού παν γόνυ κάψψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων» (Φιληπ. β' 9,10). Δεν υπάρχει τίποτα μέσα σ' ολόκληρη την άψυχη και τη λογική δημιουργία, που να μην υποικούσεται σε σένα και να μην υπακούει στο όνομά σου. «Το όνομά σου είναι μέγα και αχώριτον και τον κόσμον όλον βασιτάζει» (Ερμάς). «Τουούτον δε δύναται κατά των δαμόνων, ως έσθ' ότε και υπό φαύλων ονομαζόμενον ανύειν» (Ωριγένης). Είναι τόσος ο φόβος που προξενεί στους δάμιονες, ώστε συχνά φέρνει αποτελέσματα ακόμα κι' όταν το μεταχειρίζονται φαύλοι ανθρώποι.

«Ἐν τῷ ονόματι σου» πορεύομαι. Το κρατώ σαν σημαία κι' απολύτως τη δική μου θέληση και σκορπίζεται πανικός στου εχθρού διαβόλου τη δόλια παράταξη.

Με τό όνομά σου στα χείλη πολεμώ.

Με τό όνομά σου στα χείλη εργάζομαι.

Με τό όνομά σου στα χείλη ονειρεύομαι τη ζωή μου στη γη και τη ζωή μου στη βυθισμένη στο χάος της απείρου αιωνιότητας.

«Οὐκ ἔστιν όνομα ἑτερον υπό τὸν ουρανὸν τὸ δεδομένον εν ανθρώποις εν ώ δει σωθῆναι ημάς» (Πραξ. δ' 12).

5. Με τα μάτια και την καρδιά του Ιησού

Αυτή η θεία προσευχή, η επίκληση του Σωτήρος ημών, το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υἱὲ του Θεού, ελέοσύνη με», «είναι και προσευχή και ευχή και ομολογία της πίστεως και μεταδοτική Πνεύματος Αγίου... ενοίκησις του Ιησού Χριστού...». Και είναι «ενοίκησις Χριστού όντι με την μνήμην του ο Χριστός είναι εἰς ημάς και δι' αυτής ενοικεί εν ημίν και μας πληροί ευφροσύνης» (Συμεών ο Θεοσαλονίκης).

*

Όταν απευθυνόμαστε στο θείο πρόσωπο του Λυτρωτού μας Ιησού, δεν ζούμε απλώς στην απόδοση της νοσταλγίας. Του ανοίγουμε την πόρτα της καρδιάς μας και τον δεχόμαστε μέσα μας. Τον κάνουμε ένοικο της ψυχής μας.

Ένα οποιδόποτε πρόσωπο είναι δυνατόν να τα νοσταλγείς, να το σκέπτεσαι κι' όμως να αισθάνεσαι πως είναι μακριά σου. Σε χωρίζουν απ' αυτό αποσάσεις τόπου και χρόνου. Κατοικεί σε κάποια μακρινή χώρα. Κι' ενώ το αγαπάς, δεν μπορείς να τρέξεις κοντά του ή δεν μπορεί να τρέξει εκείνος κοντά σου. Η είναι χρόνια πολλά από τότε που έσβησε η πνοή το στη γη, πέρασε την πύλη του τάφου και τώρα ζει σ' ένα κόρμι που σου είναι απρόσιτος. Είσι οι ανάμνησι του μένει μέσα σου απλή ανάμνηση. Δεν μπορεί να γίνει επικοινωνία, ζωντανός σύνδεσμος και ταύτιση επιδιώξεων και ψυχών.

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με το πρόσωπο του Κυρίου και με το όνομα του Κυρίου. Όταν προσπλόνουμε τη σκέψη μας σ' Αυτόν κι' όταν κυκλοφορούμε στα χείλη μας το λατρευτό όνομα «Ιησούς», μα αύρα λεπτή πνέει στην καρδιά μας. Είναι η αύρα της παρουσίας του. Τον αισθανόμαστε να θρονιάζεται μέσα μας. Να θέτει την οφραγή του επί την καρδιά μας» (Αστρα π' 6). Να βάζει την οφραγή του στην ψυχή μας. Και να ενώνεται η ψυχή μας μαζί του.

Φυσικά η κοινωνία αυτή και η ενότητα είναι μιστηριακή. Ούτε φωτογραφίζεται ούτε μετριέται ούτε ερμηνεύεται με λογικούς συλλογισμούς. Μόνο τη ζούμε. Την απολαμβάνουμε εσωτερικά. Βαθειά. Αισθανόμαστε ότι ζούμε «εν ω Χριστώ» κι' ότι ο Χριστός «ζην εν ημίν».

Τέτοι, αθόρυβα, δημιουργείται μέσα μας μια μεταμόρφωση. Ήρεμα, απαλά τη καρδιά μας αναπλάθεται. Γίνεται θεοειδής και θεοφόρος. Αρχίζει να χτυπάει σύμφωνα με τους παλμούς της καρδιάς του Ιησού, να αισθάνεται όπως αισθάνεται η καρδιά του Ιησού, να προσφέρεται όπως προσφέρεται η καρδιά του Ιησού. Μεταμορφώνονται τα αισθήματα μας κι' οι σκέψεις μας κι' τη νοοτροπία μας.

*

Με τη μεταμορφωμένη αυτό εσωτερικό βάθος αντιλαμβανόμαστε τελείως διαφορετικά τον εξωτερικό, υλικό κόσμο.

Όταν ξενάγημε τον Ιησού, ο φθαρτός κόσμος μας τρομάζει με την υλικότητά του και τη φθαρτότητά του. Δεν βρίσκουμε σ' αυτόν κανένανόμα. Αισθανόμαστε να μας κυριεύει η απογοήτευση και επαναλαμβάνουμε στερεότυπα την απαισούδοξη διαπίστωση του σοφού Σολομώντος: «ματαιότης ματαιοπίτων, τα πάντα ματαιότης» (Εκκλησ. α' 2).

Όταν όμως ο Κύριος βρίσκεται θρονιασμένος στην ψυχή μας κι' όταν με τη δικά του μάτια κυπάρισσε το υλικό σύμπαν, τότε όλα αλλάζουν. Αποκτούν ένα νόημα. Βλέπουμε τη διάφορα στοιχεία, που απαρτίζουν τον κόσμο, όχι σαν τυχαία κι' αδέσποτα εξαρτήματα, αλλά σαν δημιουργήματα που πλάσθηκαν από τα δάκτυλα του Δημιουργού. Διακρίνουμε πίσω απ' το καθένα τον Πλάστη, που τα φιλοτέχνησε και που τα συγκρατεί και τα αρμόζει σ' ένα πειθαρχημένο σύνολο.

Τα καταστροφικά ξεσπάσματα της ύλης δεν μας τρομάζουν. Έχουμε τον τρόπο και το κλειδί να τα εξηγήσουμε. Ξέρουμε πώς κι' τη φύση, με την πτώση του ανθρώπου, έχασε την πρώτη αρμονία και τορροπία της και «ουσιεύει και συνωδίνει» (Ρωμ. π' 22) και μετέχει στη φθορά. Είμαστε όμως κι' απόλυτα βέβαιοι πως θα ρθει η μέρα που «και αυτή η κίτιος ελευθερωθήσεται από της φθοράς εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού» (Ρωμ. π' 21) και θα γίνουν «τα πάντα καινά» (Αποκ. κα' 5) και σ' όλα επάνω θα δεσπόζει το άγιο όνομα του Ιησού.

Όμως δεν στεκόμαστε μ' έναν τρόπο τελείως διαφορετικό μονάχα στην άλογη δημιουργία αλλά και μπροστά στο λογικό πλάσμα, στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος δεν είναι πια για μας απλώς η ζωντανή ύπαρξη ή η μονάδα. Είναι η εικόνα του Ιησού μας, ο αδελφός του.

Ξέρουμε, το μαθαίνουμε από τους Ευαγγελιστές, ότι μετά την Ανάσταση, φανερώθηκε ο Κύριος στους μαθητές του «εν ετέρᾳ μορφῇ» (Μαρκ. ιοτ' 12). Παρουσιάστηκε σαν άγνωστος ταξιδιώτης στο δρόμο προς Εμμαούς, σαν κυπουρός έξω απ' το άδειο μνημείο, σαν ξένος στην ακροθαλασσιά της Γεννησαρέτ. Άραγε δεν παρουσιάζεται και σήμερα, με τη μορφή του κυπουρού ή του οδοιπόρου ή του ξένου ή του πεινασμένου ή του ορφανού; Ασφαλώς, ναι. Γιατί μας το είπε πως οι φωτούς κι' οι κατατρεγμένοι είναι αδέλφια του κι' τη παρουσία τους είναι παρουσία δική του.

Όταν με την προσευχή αναζητάμε τον Κύριό μας, τα λέπια της ιδιοτέλειας πέφτουν απ' τη μάτια μας και μπορούμε να τον ιδούμε στο στεγνό πρόσωπο, στα κλαμένα μάτια, στη θλιμένη έκφραση των δυστυχισμένων αδελφών μας. Τους βλέπουμε όλους αυτούς όχι σαν ξένους, ούτε σαν απλά κομμάτια της ανθρώπινης μάζας, αλλά σαν προσωπικότητες ανανικατάστατες, για τις οποίες «Χριστός απέθανε» (Α' Κορ. π' 11). «Βλέπομεν το πρόσωπόν των ως αν τις ίδοι πρόσωπον Θεού» (Γεν. λγ' 10). Και τους εκπιμούμε και τους οεβόμαστε και τους υπηρετούμε.

Ιησού μου, το όνομά σου πλάθει μέσα μου εντελώς καινούργια αντίληψη για τον κόσμο. Μου δίνει καινούργια μάτια, καινούργια καρδιά.

Από το βιβλίο του Μπτρ. Αππικής & Μεγαρίδος κ. Νικοδήμου Εκδόσεις "Σποράς"

ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΕΞΕΛΕΓΗ Ο ΘΗΒΩΝ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β'

Κατά το προηγούμενο φύλλο μας («επί του πιεστηρίου...») αναγγέλλαμε την εκλογή του από Θηβών και Λεβαδείας κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ στο Θρόνο του Αρχιεπισκόπου Αθηνών. Ήδη στις 16 Φεβρουαρίου ενθρονίστηκε παρουσία της πολιτικής ηγεσίας της χώρας, πλήθεων Αρχιεπέστων και πιστού λαού. Παρέσπονταν, επίσης, και εκπρόσωποι όλων των Εκκλησιών.

Χου του, τα οικουμενιστικά ανοίγματα όπως και τους διαλόγους. Η συντριπτική πλειοψηφία, πάντως, του πιστού λαού διαφέννει και διαφωνεί με τη γραμμή αυτή και έχουμε τη γνώμη ότι οι διάλογοι πρέπει να διακοπούν.

Τελειώνοντας, κρίνουμε σκόπιμο να υπενθυμίσουμε ότι ο νέος Αρχιεπίσκοπος δεν είναι άγνωστος στον πιστό λαό της Λάρισας. Τον γνωρίζουμε από την εποχή του μαρτυρίου του μακαριστού Μητροπολίτη μας κυρού ΘΕΟΛΟΓΟΥ. Ήρθε τότε στη Λάρισα ως Συνοδικός Έξαρχος, μετά την ακύρωση της εκλογής του κ. Δημητρίου Μπεκιάρη από το Συμβούλιο της Επικρατείας, και τη δικαίωση του μακαριστού Θεολόγου που θεωρήθηκε από την παραπάνω πρόσωπο λόγω της θεωρητικής ηρεμίας του θεωρητικού θεολόγου που ήταν ο Μητρόπολης της Λάρισας. Επίσης, δεν ξενούμε την πρόταση που είχε κάνει το 1994 στον τότε